ബഥനിയുടെ ഉദയവും മെത്രാന്റെ അസ്തമനവും

ഡോ. എം. കുര്യൻ തോമസ്

സ്ഥാപകർ വിഭാവനം ചെയ്തതുപോലെ വളർന്നിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്ന് മലങ്കര സഭയുടെ സിരാകേന്ദ്രം (Nerve centre) ആകേണ്ടിയിരുന്ന സ്ഥാപനമാണ് റാന്നി പെരുനാട് ബഥനി ആശ്രമം. പക്ഷേ *ഉച്ചിയുറപ്പിച്ച കൈകൾ തന്നെ ഉദകക്രിയ നടത്തിയതോടെ* ആ മോഹം പൊലിഞ്ഞു. പക്ഷേ മട്ടയ്ക്കൽ അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്ത എന്ന ജാത്യഭിമാനിയുടെ സമർപ്പണവും, ഒരു പരിധിവരെ വാശിയും, ബഥനിയെ ഒരു *ചാപിള്ള ആകാതെ* നിലനിർത്തി. നിലനിൽപ്പിനയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ ബഥനിക്ക് സ്ഥാപനലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു മുന്നേറാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിന് ആരെയും കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല.

ബഥനി ആശ്രമത്തിന്റെ ചരിത്രവുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒന്നാണ് ബഥനിയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന പണിക്കരുവീട്ടിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസിന്റേത്. പ്രചണ്ഡമായ പ്രചരണ കോലാഹലത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ ബഥനിയുടെ ചരിത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രമായി ആണ് ഇന്ന് വരച്ചു കാട്ടപ്പെടുന്നത്. ബഥനിയുടെ സ്ഥാപകൻ പണിക്കരുവീട്ടിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് ആണന്നും, അതിന്റെ പുറകിലെ ബുദ്ധിയും അദ്ധ്വാനവും ശ്രോതസും അദ്ദേഹം മാത്രം ആണന്നുമാണ് ഇന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഇതു തികച്ചും തെറ്റായ ഒരു ധാരണയാണ്. ബഥനി ആശ്രമം എന്നത് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ സൃഷ്ടി പോയിട്ട് ആശയം പോലുമല്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആധുനിക മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ആത്മീയമായും ലൗകീകമായും ഉള്ള അടിത്തയിട്ട പുലിക്കോട്ടിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ നേരിട്ട ഒരു ഭരണ പ്രതിസന്ധിയാണ് ബഥനി ആശ്രമത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു വഴിതെളിച്ചത്. 1889-ലെ തിരുവിതാംകൂർ റോയൽ കോടതി വിധിപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തനു *ഭരിക്കാൻ* ലഭിച്ചത് പൂർവ്വാർജ്ജിതമായ പഴയ സെമിനാരി, വട്ടിപ്പണ പലിശ എന്നീ പൊതുമുതലുകൾ മാത്രമാണ്. പക്ഷേ മലങ്കര സഭയുടെ ഭാവി മുമ്പിൽകണ്ട് സെമിനാരികളും ദയറാകളും മുതൽ പത്രപ്രവർത്തനവും കായൽകൃഷിയും വരെ അദ്ദേഹത്തിലെ സംരംഭകൻ സമാരംഭിച്ചു. പക്ഷേ ഇവ മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ ആവശ്യമായ മതിയായ മനുഷ്യ വിഭവശേഷി (manpower)യുടെ ദാരിദ്യം അദ്ദേഹത്തെ ചെറുതായൊന്നുമല്ല വിഷമിപ്പിച്ചത്.

വൈദീകർ ഇടവകകൾക്കായി പട്ടം ഏൽക്കുകയും അവിടെനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ക്ലിപ്തമല്ലാത്ത വരുമാനം കൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലമായിരുന്നു അന്ന്. അവരെ പൊതു സേവനത്തിലേയ്ക്ക് അടർത്തിയെടുക്കുക ഏതാണ്ട് അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. പുതിയ സംരംഭങ്ങൾ മാത്രമല്ല, തിരുവിതാംകോട്, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ *വിദൂര* പള്ളികൾ പോലും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോവുക അന്നു ദുഷ്ക്കരമായിരുന്നു. അഥവാ ആരെങ്കിലും അതിനു തയാറായാൽ അവർക്ക് മതിയായ പ്രതിഫലം പോയിട്ട് നിത്യവൃത്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗംപോലും നൽകാൻ അന്ന് സഭയുടെ കോശസ്ഥിതി അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലതാനും. സഭാ ഭരണത്തിൽ പരിമിതമായ *പൊതു മനുഷ്യരെ* വെച്ചുള്ള ഒരു ഞാണിന്മേല്ക്കളിയായിരുന്നു മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റേത്. എങ്കിലും പൊതുസ്വത്തുക്കൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൂട്ടുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഒരു കുറവും വരുത്തിയില്ല.

1902-ൽ നിരണം, കൊല്ലം, തുമ്പമൺ ഇടവകളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായും അസിസ്റ്റന്റ് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായിരുന്ന പ. പരുമല തിരുമേനി കാലം ചെയ്തു. കോട്ടയം, കൊല്ലം ഇടവകളുടെ കടവിൽ മാർ അത്താനാസ്യോസ് രോഗിയുമായി. ഇതോടെ ഭരണ പ്രതിസന്ധി രൂക്ഷമായി. അന്ന് ആകെയുള്ള അപൂർവം *പൊതു മനുഷ്യരിൽ* കല്ലാച്ചേരിൽ പുന്നൂസ് റമ്പാൻ പരുമലയിലും, കാരുചിറ ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ ആലുവാ തൃക്കുന്നത്ത് സെമിനാരിയിലും, കൊച്ചുപറമ്പിൽ പൗലൂസ് റമ്പാൻ വെട്ടിക്കൽ ദയറായിലും *തളയ്ക്കപ്പെട്ടു*. മലങ്കര മല്പ്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് കത്തനാർ, ഇടവഴിക്കൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് എന്നിങ്ങനെ കേവലം കേവലം രണ്ട് വ്യക്തികൾ മാത്രമാണ് പൊതുസഭയുടെ പൂർണ്ണസമയ സേവനത്തിനായി പിന്നീട് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നത്.

ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് പൊതു സഭയുടെ കാര്യവിചാരകത്വത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള തുറന്ന ചർച്ചകൾ ഉടലെടുത്തത്. പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ വിജാതീയ മിഷൻ, അൽവാറീസ് മാർ യൂലിയോസിന്റെ ലത്തീൻ റീത്ത് ഇവയുടെ നടത്തിപ്പും ഗൗരമായ ചിന്തയ്ക്കു ഹേതുവായി. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് മലങ്കര സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക മുഖപ്പത്രമായ *ഇടവക പത്രിക*യിൽ സഭയുടെ ഭാവി നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകൾ സജിവമായത്. പ്രതിഫലമൊന്നും കൂടാതെ, *കിട്ടുന്ന കഞ്ഞികൊണ്ടു തൃപ്തരാകുന്ന* കുറെ അവധൂതന്മാരെ കണ്ടെത്താതെ സഭ മുമ്പോട്ടു പോകില്ല എന്ന ധാരണയാണ് പൊതുവെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞത്. അനുസരണവും ദാരിദ്യവും വൃതവാഗ്ദാനമാക്കിയ ഒരു സന്യാസ സമൂഹത്തിന്റെ രൂപീകരണം എന്നതിലാണ് ഈ ചർച്ചകൾ ചെന്നുനിന്നത് എന്നു പറയാം.

ഇക്കാലത്ത് അതിദ്രുതമായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സാമൂഹിക പരിവർത്തനത്തേക്കുറിച്ചും മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമനും പിൻഗാമി വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമനും തികച്ചും ബോധവാന്മാരായിരുന്നു. പരമ്പരാഗത സ്ഥാനങ്ങളും പൂർവ്വാർജ്ജിത സ്വത്തും നൽകുന്ന പ്രാമാണ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സാങ്കേതിക - ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസവും അതു നൽകുന്ന സാമൂഹിക-ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനവും *ആധ്യത്വമായി* ഇടംപിടിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ഈ പരിവർത്തനത്തെ ഉൾക്കൊണ്ട് സഭയ്ക്ക് മുമ്പോട്ടു പോകണമെങ്കിൽ ആ നവപ്രാമണിവർഗ്ഗത്തോട് കിടപിടിക്കുന്ന തരത്തിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ നേതൃത്വനിര വളർന്നു വരണമെന്ന് മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് അഞ്ചാമൻ മനസിലാക്കി. ഈ തിരച്ചറിവിന്റെ ഫലമായാണ് പണിക്കരുവീട്ടിൽ പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് കത്തനാർ, മട്ടയ്ക്കൽ ചാണ്ടി ശെമ്മാശൻ മുതലായവർ കൽക്കട്ടായിൽ ഉപരിപഠനത്തിനു പോയത്.

1909-12 കാലത്ത് മലങ്കര സഭയിലെ ഭരണപ്രതിസന്ധി രൂക്ഷമായി. ഇക്കാലത്ത് മലങ്കര മല്പ്പാൻ വട്ടശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് കത്തനാർ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും, കൊച്ചുപറമ്പിൽ പൗലൂസ് റമ്പാൻ, കല്ലാച്ചേരിൽ പുന്നൂസ് റമ്പാൻ, കാരുചിറ ഗീവർഗീസ് റമ്പാൻ എന്നിവർ മേല്പ്പട്ടക്കാരായും ഉയർത്തപ്പെടുകയും, ഇടവഴിക്കൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് റിട്ടയർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതേ കാലത്തുതന്നെ തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി എന്നീ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളുടെ സീമ ഭേദിച്ച് നസ്രാണി കുടിയേറ്റങ്ങൾക്ക്

പ്രാരംഭം കുറിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ പ്രതിസന്ധി മറികടക്കാൻ ഒരു സന്യാസ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിക്കുക എന്നത് അനിവാര്യമായി. ബഥനിയുടെ സ്ഥാപന പശ്ചാത്തലം ഇതാണ്.

ഇനി പണിക്കരുവീട്ടിൽ പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് കത്തനാരുടെ മാത്രം ബുദ്ധിയും പണവുമാണ് ബഥനി സ്ഥാപനത്തിനു പിമ്പിലെന്ന വാദം പരിശോധിക്കാം. കുശാഗ്ര ബുദ്ധിയും കാനോൻ വിദഗ്ദനും പ. പരുമല തിരുമേനിയുടെ വൽസല ശിഷ്യനുമായ വട്ടശ്ശേരിൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമനായിരുന്നു അന്ന് മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ. അദ്ദേഹത്തിന് ആലോചനക്കാരായി വൈദീകരും അവൈദീകരുമായ പ്രഗൽഭരുടെ ഒരു വൻനിരതന്നെ അന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അറിവും സമ്മതവും ആശീർവാദവും കൂടാതെ അന്ന് മലങ്കരയിൽ എന്തെങ്കിലും സംഭവിക്കുക എന്നത് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യവിചാരകരുടേയും യാതൊരു ആലോചനയും നിർദ്ദേശങ്ങളും ബഥനി സ്ഥാപനത്തിനു പിന്നിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് ചിന്തിക്കുക യുക്തി സഹജമല്ല. ഇവയോടൊപ്പം പ്രഗൽഭനും നസ്രാണികളുടെ ഇടയിൽനിന്നും ആദ്യമായി എം. എ. പാസായ വ്യക്തിയുമായ പണിക്കരുവീട്ടിൽ പി. റ്റി. ഗീവർഗീസ് കത്തനാരുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളും തീർച്ചയായും പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം എന്നുമാത്രം. ബഥനി അംഗങ്ങളുടെ സന്യാസ വസ്ത്രംപോലും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ മുൻകൂർ അനുവാദത്തോടെയാണ് നടപ്പക്കിയത് എന്നു അദ്ദേഹം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ബഥനി ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ച മുണ്ടൻമലയിൽ ആദ്യമായി കാൽകുത്തിയതും താമസമാരംഭിച്ചതുംപോലും പണിക്കരുവീട്ടിൽ ഗീവർഗീസ് കത്തനാരല്ല. മട്ടയ്ക്കൽ ശെമ്മാശനും ഉമ്മൻ മാസ്റ്ററും (പിന്നീട് ബർസ്കീപ്പാ റമ്പാൻ) ആണ് അവിടെ അവിടെ ആദ്യം വാസമുറപ്പിച്ചത്. ബഥനിക്കുവേണ്ടി ആദ്യം കത്തനാരുപട്ടം കൊടുത്തതും മട്ടയ്ക്കൽ ശെമ്മാശന് (പിന്നീട് ആബോ മാർ അലക്സിയോസ് തേവോദോസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ) ആണ്. ഒരു വർഷത്തോളം കഴിഞ്ഞാണ് പണിക്കരുവീട്ടിൽ കത്തനാർ മുണ്ടൻമലയിൽ കാൽകുത്തുന്നത്. പിന്നീട് പ്രാരംഭ അംഗങ്ങളിൽ സീനിയർ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ആദ്യ ആബോ ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ടു എന്നുമാത്രം.

മലങ്കരസഭയ്ക്ക് കാര്യവിചാരകരെയും (administrative service) ബാഹ്യ കേരള മിഷന് സേവകരേയും പ്രാദാനം ചെയ്യുക എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെയാണ് മലങ്കര സഭ ബഥനി ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചത്. അല്ലാതെ മലങ്കര സഭയെ ഭരിക്കുവാൻ ആയിരുന്നില്ല. പണിക്കരുവീട്ടിൽ കത്തനാരെ ഒരിക്കലും മലങ്കര സഭയിലെ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി അസോസിയേഷൻ തിരഞ്ഞെടുത്തില്ലാ എന്നതുതന്നെയാണ് ഇതിനു തെളിവ്. താൻ ഏറ്റവും സ്നേഹിച്ച, വിശ്വസം അർപ്പിച്ച, വ്യക്തി ആയിട്ടും പ. വട്ടേശ്ശേരിൽ തിരുമേനി ഇതിനു യാതൊരു താൽപ്പര്യവും കാണിച്ചില്ല. 1889-ലെ റോയൽ കോടതി വിധിമൂലം ജനത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു കൂടാതെ മലങ്കരയിൽ ഒരു മെത്രാനും ഭരണം കിട്ടുകയില്ല. തുടർച്ചയായ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ വിടവിൽ അസോസിയേഷൻ കൂടാൻ സാധിക്കുമ്പോൾ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു യോഗ്യരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക. പിന്നീട് ആവശ്യാനുസൃതം അവരിൽ നിന്നും വാഴിക്കുക എന്ന പതിവ് നിലനിൽക്കുമ്പോഴാണ് ഒരിക്കൽപ്പോലും പണിക്കരുവീട്ടിൽ കത്തനാർ ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു പരാമർശിക്കപ്പെടാതെ പോയത് എന്നത് ഗൗരവമായിത്തന്ന പരിഗണിക്കണം. അവൈദീകരേയും ശെമ്മശന്മാരെയും ഇപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നതും, അവരിൽ പലരും ഒരിക്കലും മേല്പട്ടസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചില്ലന്നതും ഇതിനോടു ചേർത്തു വായിക്കണം. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നത്, പണിക്കരുവീട്ടിൽ കത്തനാരെ ബഥനിയുടെ ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് മെത്രാനായി വാഴിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹം മലങ്കര സഭ ഭരിക്കണമെന്ന് ഒരിക്കലും സഭയോ മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായോ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല എന്നാണ്. മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെയും പൊതുസഭയുടെയും പൂർണ്ണസമയ സേവകരും മിഷിനറിമാരും മാത്രമായിരുന്നു ബഥനിയുടെ മെത്രാനും അംഗങ്ങളും.

ഇനി മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ പണം ഉപയോഗിച്ചാണ് ബഥനി ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചത് എന്ന വാദം പരിഗണിക്കാം. മലങ്കര സഭയുടെ ചിലവിലാണ് അദ്ദേഹം പൂർണ്ണമായും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിയത്. അതിനാൽ ആ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലം ബഥനിയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ *സ്വന്ത സമ്പാദ്യം* എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാനാവില്ല. മലങ്കര സഭയ്ക്ക് ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കാൻ ഇലഞ്ഞിക്കൽ ഇ. ജെ. ജോൺ വക്കീൽ സംഭാവന നൽകിയ സ്ഥലമാണ് മുണ്ടൻമല. സമുദായം നൽകിയെ കുറെ പണം ഒഴിവാക്കിയാൽ, 1920-കളിലെ സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യത്തിൽനിന്നും കരകയറിയില്ലങ്കിലും മുണ്ടു മുറുക്കിയുടുത്ത് നസ്രാണി നൽകിയ പിടിയരിയും ചില്ലിക്കാശും, ആബോ അലക്സിയോസ് നാടുതെണ്ടി പിരിച്ചുണ്ടാക്കിയ പണവുമാണ് ബഥനി ആശ്രമത്തിനു രൂപം നൽകിയത്.

സാമ്പത്തിക കാര്യത്തിൽ മാർ ഈവാനിയോസ് ഒട്ടും വിശ്വസ്ഥനോ സുതാര്യത പുലർത്തുന്ന വ്യക്തിയോ ആയിരുന്നില്ല. ഈ വസ്തുത 1914-നു മുമ്പുതന്നെ ഇടവഴിക്കൽ ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ആബോ അലക്സിയോസ് മലയായിൽനിന്നും പിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന പണവുമായി മറുകണ്ടം ചാടിയും, ബഥനിയിലെ ഇളകുന്ന വസ്തുക്കൾ മുഴുവൻ പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി കൊല്ലത്തിനു കടത്തിയും, ബഥനി ആശ്രമവും സ്വത്തുക്കളും പിടിച്ചെടുക്കാൻ കോടതിവഴിയും ഗുണ്ടായിസം വഴിയും ശ്രമിച്ചും ഈ സൂചന ശരിയെന്നു അദ്ദേഹം പിൽക്കാലത്ത് തെളിയിച്ചു. താൽക്കലികമായി കൈവശം ലഭിച്ച മലങ്കര സഭവക സ്കൂളുകളുടെ മാനേജർ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ച് അവയെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടേതാക്കാൻ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ കൊണ്ടെത്തിച്ച വ്യവഹാരങ്ങൾ അവസാനിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശേഷം 1960-കളിലാണ്. ഇത്തരമൊരു വ്യക്തി സാമ്പത്തിക ഇടപാടുകളെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന അവകാശവാദങ്ങൾ ഒരിക്കലും മുഖവിലയ്ക്കെടുക്കാനാവില്ല.

മലങ്കര സഭയിലെ ആദ്യ എം. എ.-ക്കാരൻ കത്തനാർ എന്ന താരപരിവേഷവും, സഭയും മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായും തനിക്കും ബഥനി പ്രസ്ഥാനത്തിനും നൽകുന്ന അകമഴിഞ്ഞ പിന്തുണയും തന്റെ വ്യക്തിപ്രാഭവംകൊണ്ടു മാത്രമാണന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് വിശ്വസിച്ചങ്കിൽ അത്ഭുതമില്ല. സ്വാഭാവികമായും 1928-ൽ രണ്ടാമത്തെ കാതോലിക്കാ അപ്രതീക്ഷിതമായി കാലം ചെയ്തപ്പോൾ ആ സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ തന്നേക്കാൾ യോഗ്യൻ മറ്റാരുമില്ലന്നു അദ്ദേഹം *ഭ്രമിച്ചുവശായി.* പക്ഷേ പ്രശസ്തിയുടെ ഉച്ചകോടിയിൽ നിന്ന മാർ ഈവാനിയോസിനെ ഞെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് അത്യുന്നത മഹാപുരോഹിത സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു ഉയർത്തപ്പെട്ടത് അപ്രശസ്തനും തന്നേക്കാൾ അനേകപടി *അയോഗ്യനുമായ* കൊല്ലത്തിന്റെ കല്ലാശ്ശേരിൽ ഗീവർഗീസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായാണ്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ 1929-ൽ പ. ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയനെ വാഴിക്കുമ്പോൾ കാതോലിക്കാ, മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കുന്ന സുന്നഹദോസ് - അസോസിയേഷൻ മാനേജിംഗ് കമ്മറ്റി - തീരുമാനിക്കുന്നതനുസരിച്ചു മേല്പട്ടക്കാരെ വാഴിക്കാനും വി. മൂറോൻ കൂദാശ ചെയ്യുവാനും അധികാരമുള്ള ഒരു *നിയന്ത്രിത സ്ഥാനി* മാത്രം ആയിരുന്നു.

അന്ന് മലങ്കര സഭയുടെ യഥാർത്ഥ ഭരണം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ കൈകളിലായിരുന്നു. പക്ഷേ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം കരഗതമായാൽ കാലവിളംബമന്യേ മലങ്കര സഭാ ഭരണം തന്റെ കൈകളിൽ പൂർണ്ണമായി എത്തുമെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസിന് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനു കാരണം ആസന്നമായ ഭരണഘടനാ നിർമ്മാണമായിരുന്നു.

1876-ലെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് നിശ്ചയങ്ങളാൽ മാത്രം ഭരിക്കപ്പെടുന്ന മലങ്കര സഭയ്ക്ക് വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു ഭരണഘടന ഉണ്ടാകണമെന്ന താല്പര്യം 1920-ൽത്തന്നെ മുളപൊട്ടിയിരുന്നു. അതിനുള്ള അണിയറ നീക്കങ്ങൾ സജീവമായിരുന്നെങ്കിലും തുടരുന്ന വ്യവഹാര പരമ്പരകൾക്കിടയിൽ അന്ന് അത് അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. 1932-ൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മലങ്കരസഭാ ഭരണഘടനയുടെ നക്കലിൽ നിന്നും മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ മോഹഭംഗത്തിന്റെ കാരണം വ്യക്തമാണ്. താഴെ പറയുന്നവയാണ് കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തേപ്പറ്റിയുള്ള പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ:

1. മലങ്കരസഭയുടെ തലവൻ കാതോലിക്കായായിരിക്കണം.

2. മലങ്കര മെത്രാന്റെ അധികാരങ്ങൾ കാതോലിക്കായിൽ ലയിപ്പിക്കണം.

3. നിയമതടസ്സമില്ലെങ്കിൽ താൻ അധികാരമൊഴിയാൻ തയാറാണ്.

4. തനിക്കുശേഷം മലങ്കര മെത്രാന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കരുത്.

5. ഏതെങ്കിലും നിയമപ്രശ്നങ്ങൾ മൂലം മലങ്കരമെത്രാൻ സ്ഥാനം നിലനിർത്തേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം കാതോലിക്കായെത്തന്നെ മലങ്കര മെത്രാനാക്കണം.

ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ 1928-നു മുമ്പു രൂപപ്പെട്ടില്ലന്നോ അതിനെക്കുറിച്ച് മാർ ഈവാനിയോസിന് അറിവില്ലായിരുന്നു എന്നോ ചിന്തിക്കുന്നത് മൗഢ്യമായിരിക്കും. മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമന്റെ ഗംഭീരമായ വ്യക്തിത്വം മൂലം ഇത് നടപ്പിലാകുമെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസിന് ഉറപ്പായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കാതോലിക്കാ ആയി വാഴിക്കപ്പെട്ടാൽ മാർ ദീവന്നാസ്യോസ് ആറാമന്റെ കാലശേഷമെങ്കിലും മലങ്കര സഭ പൂർണ്ണമായും തന്റെ ഹസ്തതലത്തിലെത്തുമെന്ന് മാർ ഈവാനിയോസ് കണക്കുകൂട്ടി എന്നു ചിന്തിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. പ. വട്ടശ്ശേരിൽ തിരുമേനി വൃദ്ധനും രോഗിയുമായതിനാൽ ഇതിന് അധികം കാത്തിരിക്കേണ്ടി വരികയുമില്ല. പക്ഷേ തന്റെ പ്രതീക്ഷകളെ തകിടം മറിച്ചുകൊണ്ടാണ് താരതമ്യേന ചെറുപ്പക്കാരനായ പ. ബസേലിയോസ് ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനത്തെത്തുന്നത്. പിന്നീട് 1934-ൽ അദ്ദേഹം മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി.

ബാഹ്യകേരള മിഷൻ എന്ന ബഥനിയുടെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി ഒരു ചെറുവിരൽ പോലും അനക്കാതെ വർഷങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ട് *അനുസരണം, ദാരിദ്യം* തുടങ്ങിയ വ്യതവാഗ്ദാനങ്ങൾ കാറ്റിൽ പറത്തി മാതൃസഭയെ വഞ്ചിച്ച് റോമാ സഭയുടെയും തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെയും സുഖശീതളിമയിൽ നിമജ്ജനായ മാർ ഈവാനിയോസിനു റോമാഭ്രമം മുമ്പു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും, മലങ്കര സഭയെ *സർവംസഹ*യാക്കി അവിടേക്കു ചേക്കേറുവാൻ തക്കം പാർത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നും ചിലർ ആരോപിക്കുന്നുണ്ട്. അതു വാസ്തവമെങ്കിൽ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം ലഭിക്കാതെ പോയത് തികച്ചും തലയ്ക്കേറ്റ അടിതന്നെയാണ്.

ഏതായാലും 1930 സെപ്റ്റംബർ 20-ന് കൊല്ലത്തെത്തി കൊല്ലം ലത്തീൻ രൂപതയുടെ ബിഷപ്പ് ഡോ. മറിയാ ബൻസിഗറിന്റെ മുമ്പിൽ *പാപ്പായെ വഴങ്ങി* മാർ ഈവാനിയോസ് റോമാസഭയിൽ ചേർന്നു. കൂടെ പോവാൻ ആത്മീകമായും ശാരീരികമായും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ബഥനിയിലെ ഏതാനും കന്യാസ്ത്രീകളും ദുർബല മനസ്കനായ ബഥനിയുടെ എപ്പിസ്ക്കോപ്പാ യാക്കോബ് മാർ തേയോഫീലോസുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. (ഈ വിശ്വസ വഞ്ചനയുടെ ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ മാർ തേയോഫീലോസ് *ദുർബല മനസ്കനായി*ത്തന്നെയാണ് ശിഷ്ടജീവിതം നയിച്ചതും തിരുവല്ലാ രൂപത *ഭരിച്ചതും*.) *അച്ചനും ശെമ്മാശനും മാനേജരും വണ്ടിയിൽ കയറിക്കൊള്ളുക. നമുക്കു കൊല്ലത്തിനു പോകാം* എന്ന മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ബഥനിയിലെ അവസാന വാചകങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനയും തീക്ഷ്ണതയുമല്ല, വ്യതവാഗ്ദാനത്തിന്റെ നഗ്നമായ ദുരുപയോഗമാണ് ഈ പരിമിതാംഗങ്ങളേപ്പോലും റോമാ പാളയത്തിലെത്തിച്ചതെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. തന്റെ ഗംഭീരമായ വ്യക്തിത്വത്തിലും വാചകചടുലതയിലും ഭ്രമിച്ച് *വെള്ളത്തിലെത്തിരതള്ളിവരുമ്പോലെ* ലക്ഷം ലക്ഷം നസ്രാണികൾ - സാക്ഷാൽ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ - തന്റെ പിന്നാലെ റോമാ സഭയിലേയ്ക്ക് ഒഴുകുമെന്നാണ് 1930-ൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്നപ്പോൾ മാർ ഈവാനിയോസ് വീമ്പിളക്കിയത്. എന്നാൽ *(ലൗകികമായ) കടങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനായി* പറ്റിക്കൂടിയ ഏതാനും വൈദികരും അപൂർവം മലങ്കര നസ്രാണികളുമല്ലാതെ *പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനായി* പ്രതീക്ഷപോലെ ആയിരക്കണക്കിനു നസ്രാണികളൊന്നും മാർ ഈവാനിയോസിനെ പിന്തുടർന്ന് റോമാസഭയിൽ ചേക്കേറിയില്ല. തന്നോടല്ല, മലങ്കര സഭയോടാണ് നസ്രാണിക്ക് കൂറ് എന്ന് മാർ ഈവാനിയോസിന് തിരിച്ചറിവുണ്ടായത് അപ്പോഴാണ്.

മലങ്കര സഭ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടാണ് താൻ റോമാ സഭയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്നും പിന്നീട് അതിൽ നിന്നും പിന്മാറി മലങ്കര സഭയാണ് വഞ്ചിച്ചതെന്നും മാർ ഈവാനിയോസ് അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതിലൊരു സുപ്രധാന യോഗത്തിൽ പ. ഗീവർഗീസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ പങ്കെടുത്തെന്നും ചിലർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1892 മുതൽ 1928-ൽ താൻ കാലം ചെയ്യുന്നതിന് അഞ്ചു ദിവസം മുമ്പുവരെ സൂക്ഷ്മമായും കൃത്യമായും വിവരങ്ങൾ തന്റെ *സഭാ ജീവിത നാൾവഴി*യിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ പ. വാകത്താനത്തു ബാവ, ഇത്തരമൊരു നീക്കത്തെക്കുറിച്ച് ഒരൊറ്റ അക്ഷരം പോലും സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

തനിക്ക് ലഭ്യമാകാതെ പോയ കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം തുടർന്നും മാർ ഈവാനിയോസിനെ മോഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിനാലാണ് റോമാ സഭയിൽ ചേരുമ്പോൾ പല ബഹുമതികളും തനിക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ *കാതോലിക്കാ* സ്ഥാനവും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടത്. അതു നിരസിച്ചുകൊണ്ട് 1929 ഓഗസ്റ്റ് 5-നു റോം കൊടുത്ത മറുപടി താഴെ പറയുന്നതാണ്.

...Thus for instance, if, as, above, one Bishop returns with a considerable part of his clergy and flock, the Holy See will be inclined to retain him under its own immediate jurisdiction. In further eventual organisation of hierarchy alone Catholic lines, their can, of course, be no question of a synodal form of episcopal government, nor can any hopes be entertained for the retention of a position or title like that of "Catholicos" which is not supported by a long-standing ecclesiastical tradition in Malabar. (AAT, A 8/1929)...

ആഗ്രഹിച്ച കാതോലിക്കാ സ്ഥാനം നിഷേധിച്ചെന്നു മാത്രമല്ല, രണ്ടു വർഷത്തെ കാത്തിരിപ്പിനു ശേഷമാണ് 1932 ഫെബ്രുവരി 13-ന് റോമാസഭ അദ്ദേഹത്തെ *പാസിസ്* എന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ സ്ഥാനിക ആർച്ചുബിഷപ്പായി അംഗീകരിച്ചത്. നൽകിയ സ്ഥാനം *മലങ്കര മെത്രാപ്പോലീത്ത* അല്ല എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതേവർഷം ജൂൺ 11-ന് പയസ് പതിനൊന്നാമൻ മാർപാപ്പാ *ക്രിസ്റ്റോ പാസ്റ്ററം പ്രിൻസിപ്പി* എന്ന ബൂളയിലൂടെ തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപത സ്ഥാപിക്കുകയും മാർ ഈവാനിയോസിനെ മെത്രാപ്പോലീത്തൻ ആർച്ചുബിഷപ്പായി ഉയർത്തി അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. മലങ്കര സഭയുടെ ആസ്ഥാനമായ കോട്ടയത്തോ, നസ്രാണി ഹൃദയഭൂമിയായ തിരുവല്ല-മാവേലിക്കര-ചെങ്ങന്നൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലോ അതിരൂപത അനുവദിക്കാതെ *മരുന്നിനുമാത്രം* നസ്രാണിയുള്ള തിരുവനന്തപുരത്ത് അദ്ദേഹത്തെ റോം കുടിയിരുത്തി എന്ന വസ്തുത മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ അനേകം അവകാശവാദങ്ങൾ പൊളിക്കുന്നതാണ്.

മാർ ഈവാനിയോസിനെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ചില സ്തുതിവചനങ്ങളാണ് താഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

1. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ മലങ്കര റീത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ

2. *പുനരൈക്യത്തിന്റെ* ശില്പി

3. ഭാരത ന്യൂമാൻ

4. വിശ്വ മാനവൻ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾ ഇന്ന് സ്വയം എടുത്തണിയുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ ഇവിടെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ മുകളിൽ പറഞ്ഞ എല്ലാ അവകാശവാദങ്ങളും തെറ്റാണന്ന് ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞിട്ട് അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലെ ഒരു പൗരസ്ത്യ റീത്ത് (rite) എന്നാൽ, റോമൻ കത്തോലിക്കാ വിശ്വസമനുസരിച്ച് ഭേദപ്പെടുത്തിയ കുർബാന തക്സായും കൂദാശക്രമങ്ങളും വൈദിക വസ്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള അവകാശം മാത്രമാണ്. മറ്റ് സാമൂഹികാചാരങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും റീത്ത് സ്ഥാപനത്തിന്റെ സമീപഭാവിയിൽത്തന്നെ ഇല്ലാതാക്കുമെന്നതിനാൽ അവ പരിഗണിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. മലങ്കര റീത്തുകാർക്ക് വൈദിക വിവാഹവും കമ്മീശും ഒറ്റ തലമുറകൊണ്ട് ഇല്ലായ്മചെയ്തതു ഇതിന് ഉദാഹരണമായി എടുത്താൽമതി. ഉപരിപ്ലവമായ ഈ വേഷപ്പകർച്ച അജമോഷണത്തിന് (proselytisim) മദ്ധ്യകാലം മുതൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ ഉപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രമാണ്.

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യം മുതൽ മലങ്കര സഭ ഉപയോഗിക്കുന്നത് അന്ത്യോഖ്യൻ കൂദാശാ ക്രമങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളുമാണ്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭം മുതൽ ആരാധനാ ഭാഷ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ഇത് റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ പ്രത്യേകമായി നിലനിർത്തുവാനുള്ള അംഗീകാരം റോം നൽകിയതിന്റെ ബഹുമതി മാർ ഈവാനിയോസിന് അവകാശപ്പെട്ടതല്ല. അതിനുത്തരവാദി ക്നാനായ കത്തോലിക്കരുടെ മെത്രാൻ മാർ അലക്സാണ്ടർ ചൂളപ്പറമ്പിലാണ്. ക്നാനായ സുറിയാനിക്കാരെ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുവാൻ *മലങ്കര റീത്ത്* നല്ല ഒരു ആയുധമായിരിക്കുമെന്ന കഴ്ചപ്പാടിൽ അദ്ദേഹം റോമിലേയ്ക്ക് അതിനായി അപേക്ഷ അയച്ചു. അതനുസരിച്ച് 1921 ജൂലൈ 5-ന് മലങ്കര റിത്ത് അനുവദിച്ചു. അക്കാലത്ത് റോമാ സഭയിൽ ചേർന്ന ക്നാനായക്കാർ ഇന്നും *മലങ്കര ഫൊറോനാ* എന്ന പേരിൽ പ്രത്യേക വിഭാഗമായും വ്യത്യസ്ഥ പള്ളികളായും കോട്ടയം ക്നാനായ അതിരൂപതയിൽ നിൽക്കുകയും, ഭേദപ്പെടുത്തിയ പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിക്രമം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അന്ന് ക്നാനായ സമുദായത്തിൽനിന്നും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽചേർന്ന ഒറ്റത്തൈയ്ക്കൽ തോമ്മാ കത്തനാർ പിന്നീട് മടങ്ങിയെത്തി മാർ ദീയസ്ക്കോറോസ് എന്ന പേരിൽ ക്നാനായ ഭദ്രാസനത്തിന്റെ ദ്വിതീയ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി. പിന്നീട് വീണ്ടും റോമാ സഭയിൽ ചേർന്ന അദ്ദേഹത്തെയും *പുനരൈക്യത്തിന്റെ പുത്രൻ* എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്! മാർ അലക്സാണ്ടർ ചൂളപ്പറമ്പിലിന്റെ പിൻഗാമി, സീറോ-മലബാർ റീത്തുകാരനായ മാർ തോമസ് തറയിൽ അന്ത്യോഖ്യൻ കാപ്പ ധരിച്ച് *മലങ്കര റീത്തി*ൽ കുർബാന അർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ പതിനൊന്നു വർഷം മുമ്പ് ക്നാനായക്കാർക്ക് അനുവദിച്ചു കിട്ടിയ *മലങ്കര റീത്ത്* ഉപയോഗിക്കാൻ റോം ദയാപൂർവം മാർ ഈവാനിയോസിനെ അനുവദിക്കുക മാത്രമാണ് 1932-ൽ ചെയ്തത്. 1930 സെപ്റ്റംബർ മുതൽ 1932 വരെ അദ്ദേഹം ഏതു ക്രമം ഉപയോഗിച്ചു എന്ന വസ്തുതയും ചിന്തനീയമാണ്.

ഇനി നസ്രാണികളെ റോമാ സഭയ്ക്ക് *ആദായപ്പെടുത്താൻ* ആരംഭിച്ച *പുനരൈക്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ* ശില്പി എന്ന വിശേഷണം പരിഗണിക്കാം. പൗരസ്ത്യ സഭകളിൽ നിന്നും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിലേയ്ക്കു അജമോഷണം നടത്തുന്നതിന് കേരളത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച നാമാണ് *പുനരൈക്യം.* റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പദകോശത്തിൽ *പുനരൈക്യം* (reunion) എന്നൊരു പദമില്ല. പൗരസ്ത്യ സഭകളിൽ നിന്നും റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേരുന്നവർക്ക് വെറും *വരത്തർ* അഥവാ *Unionaites* (= *ചേർന്നവർ*) എന്നു മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥ പദപ്രയോഗം. *പുനരൈക്യം* ആയാലും *ചേർന്നവർ* ആയാലും അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ എന്ന ബഹുമതി മാർ ഈവാനിയോസിന് അർഹതപ്പെട്ടതല്ല. അത് അദ്ദേഹത്തെ *റോമാ വഴക്കിയ* കൊല്ലം രൂപതയുടെ ബിഷപ്പ് ഡോ. മറിയാ ബൻസിഗറിന് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. 1914-ൽ അദ്ദേഹം കറ്റാനത്ത് ആരംഭിച്ച മിഷൻ വഴിയും പുനലൂർ കേന്ദ്രമാക്കിയും കൊല്ലം രൂപത നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ മൂലം മലങ്കര സഭയിലെ ഏതാനും വൈദീകരും കുറച്ച് കുടുംബങ്ങളും റോമാ സഭയിൽ ചേർന്നു. 1955-ൽ ഇത്തരം ഒൻപത് വൈദീകരും പതിനായിരത്തോളം ജനങ്ങളും കൊല്ലം രൂപതയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മാർ ഈവാനിയോസ് പോലും ഈ മിഷന്റെ സൃഷ്ടിയാണന്ന് ആരെങ്കിലും വാദിച്ചാൽ അവരെ കുറ്റം പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല.

1955 ഏപ്രിൽ 29-ന് റോമാ പാപ്പായുടെ *മുൾട്ടാറും ഫിഡിലിയും...* എന്ന ബുളാ വഴി കോട്ടയം ഒഴികെ ഇതര കത്തോലിക്കാ രൂപതകളിൽ ചേർന്ന മലങ്കര സഭാംഗങ്ങളെ തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയ്ക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തു. ഇന്ന് തിരുവനന്തപുരം അതിരൂപതയുടെ കീഴിലുള്ള പരിമിത സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനി അംഗങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും താൻ റോമാ വഴങ്ങി കാൽ നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷം ഇപ്രകാരം റോം ദയാപൂർവം ദാനം ചെയ്തവരാണ്. അത്തരം പശ്ചാത്തലമുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ എന്ന് എങ്ങിനെ മാർ ഈവാനിയോസിനെ വിശേഷിപ്പിക്കും?

റോമാ സഭയിൽ ചേക്കേറിയ മാർ ഈവാനിയോസിനെ തിരുവനന്തപുരത്തു കുടിയിരുത്തിയതിനു പിമ്പിലും പരോക്ഷമാ

യെങ്കിലും ബിഷപ്പ് ഡോ. മറിയാ ബൻസിഗറിന് പങ്കുണ്ട്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യം മുതൽ റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ ഇന്നത്തെ തിരുവനന്തപുരം, കന്യാകുമാരി ജില്ലകളിൽ ഫലപ്രദമായ സുവിശേഷ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഡോ. മറിയാ ബൻസിഗർ കൊല്ലം ബിഷപ്പായിരുന്ന കാലത്ത് ഈ പ്രവർത്തനം ഉച്ചകോടിയിലെത്തി. മുഖ്യമായും സ്പാനീഷ് മിഷിനറിമാരുടെ പ്രവർത്തനംമൂലം ഈ ജില്ലകളിലെ നാടാർ, പരവർ, പുലയർ തുടങ്ങിയ സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ട ആയിരക്കണക്കിനാളുകളാണ് അന്ന് റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നത്. വിവിധ മിഷനറി സമൂഹങ്ങൾ നടത്തിവന്ന ഈ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ക്രൈസ്തവരായവരെ കൊല്ലം രൂപതയിലാണ് ചേർത്തിരുന്നത്.

ഈ സുവിശേഷീകരണം കൊല്ലം രൂപതയ്ക്കു വഹിയ്ക്കാവുന്നതിലധികമായി. അതിനെത്തുടർന്ന് കൊല്ലം രൂപതയെ വിഭജിച്ച് കൊല്ലം, തിരുവനന്തപുരം, കോട്ടാർ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു രൂപതകളാക്കണമെന്ന് ഡോ. ബൻസിഗർ ശുപാർശ ചെയ്തു. ഇവയിൽ കോട്ടാർ രൂപത 1930-ൽ നിലവിൽ വന്നു. എന്നാൽ 1932-ൽ ബിഷപ്പ് ഡോ. ബൻസിഗറിനെ, കൊല്ലം രൂപതയുടെ ചരിത്രപ്രകാരം, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞെട്ടിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രധാനസ്ഥലമായ തിരുവനന്തപുരത്ത് സീറോ-മലങ്കര അതിരൂപതയാണ് റോം അനുവദിച്ചത്. ചരിത്രകാരനായ ഗിബ്ബണിന്റെ വാക്കുകളിൽ ... *Mar Ivanios's rejoicements were a little dampened by hearing Bishop Benziger give expression in the pulpit to the Carmelites' disappointment. In erecting this Archiepiscopal and Metrapolitan see in Trivandrum, he said, "His Holiness seems to have been conscious that some elder children who were not consulted might feel tempted to complain of preference."* ... എന്നായിരുന്നു ഡോ. ബൻസിഗറിന്റെ പ്രതികരണം. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഷേധം ഫലിച്ചു. ഒരേ നഗര നാമത്തിൽ രണ്ടു രൂപത പാടില്ല എന്ന റോമാ സഭയുടെ പാരമ്പര്യം ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് 1937-ൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് ലത്തീൻ രൂപത കൂടി അനുവദിക്കാൻ റോം നിർബന്ധിതമായി.

രണ്ടു വർഷം കാത്തിരുന്നിട്ടും *ഒറ്റാലിൽ ഊപ്പ കയറുന്നില്ലന്നുള്ള* യാഥാർത്ഥ്യം അറിയാൻ അന്നും റോമിന് മികച്ച സംവിധാനമുണ്ടായിരുന്നു. കയറാൻ നസ്രാണിക്ക് ഉദ്ദേശമില്ലന്നും ബോദ്ധ്യമായി. അതിനാൽ വന്നുകയറിയ മാർ ഈവാനിയോസിനെ ഡോ. ബൻസിഗർ ശുപാർശ ചെയ്ത തിരുവനന്തപുരം രൂപതയ്ക്കു പകരം ഒരു അതിരൂപത സൃഷ്ടിച്ച് അവിടെ കുടിയിരുത്തി എന്ന് ആരെങ്കിലും വാദിച്ചാൽ എതിർവാദം വിഷമകരമാണ്. തിരുവനന്തപുരം, കന്യാകുമാരി ജില്ലകളിൽ അക്കാലത്ത് റോമൻ കത്തോലിക്കാ മിഷനറിമാർ നടത്തിയ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിന്റെ തീവ്രത മനസിലാക്കാൻ പരമ്പരാഗത നസ്രാണി ആവാസഭൂമി അവസാനിക്കുന്ന ആയൂരിന് (കൊട്ടാരക്കര) തെക്കുള്ള സീറോ - മലങ്കര ദേവാലയങ്ങളുടെ എണ്ണം മാത്രമെടുത്താൽ മതി. 1996-ൽ തിരുവനന്തപുരം സീറോ-മലങ്കര അതിരൂപത വിഭജിച്ച് മാർത്താണ്ഡം രൂപത സ്ഥാപിച്ചു. 1960-ൽ ഈ പ്രദേശത്ത് മിഷനറി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ച സീറോ - മലബാർ സഭയ്ക്ക് 1996-ൽ തക്കല കേന്ദ്രമാക്കി പുതിയൊരു രൂപതയും നിലവിൽ വന്നു. വിശദീകരണം ആവശ്യമില്ലാത്ത ഈ വസ്തുതകൾ കൂടി ഇവിടെ പരിഗണിക്കണം.

1980-ൽ മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ റോമാ പ്രവേശനത്തിന്റെ കനക ജൂബിലി ആഘോഷിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ചാർത്തിക്കൊടുത്ത ഒരു വിശേഷണമാണ് *ഭാരത ന്യൂമാൻ*. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രശസ്തനായ കർദ്ദിനാൾ ജോൺ ഹെൻറി ന്യൂമാന് (1801 - 90) സമനാണ് മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കിയത്. പക്ഷേ കർദ്ദിനാൾ ന്യൂമാന്റെ ജീവചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മാർ ഈവാനിയോസിനെ യാതൊരു വിധത്തിലും അദ്ദേഹവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യാനാവില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ബോദ്ധ്യപ്പെടും.

ഓക്സ്ഫോർഡ് പണ്ഡിതനും ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പട്ടക്കാരനും ആയിരുന്ന റവ. ന്യൂമാൻ റോമൻ കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി 1845-ൽ റോമാ സഭയിൽ ചേർന്നു. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭ അദ്ദേഹത്തിന് മെത്രാൻ സ്ഥാനവും തുടർന്ന് കർദ്ദിനാൾ പദവിയും നൽകി. 2010 അദ്ദേഹത്തെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേർന്നു എന്നതൊഴികെ കർദ്ദിനാൾ ന്യൂമാനും മാർ ഈവാനിയോസും തമ്മിൽ താരതമ്യങ്ങളില്ല. റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേരാൻ നിശ്ചയിച്ച അദ്ദേഹം 1843-ൽ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയിലേതടക്കം എല്ലാ ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനങ്ങളും രാജിവെച്ച് പൊതുജീവിതത്തിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങി രണ്ടുവർഷം ചിലവഴിച്ച ശേഷമാണ് മതംമാറ്റം നടത്തിയത്. ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയുടേയോ, ഓക്സ്ഫോർഡ് മൂവ്മെന്റിന്റെയോ ഏതെങ്കിലും സ്വത്തോ സമ്പാദ്യമോ അദ്ദേഹം കൂടെ കൊണ്ടുപോയില്ല. അവയുടെമേൽ അന്നോ പിൽക്കാലത്തോ എന്തെങ്കിലും അവകാശവാദം ഉന്നയിച്ചുമില്ല, കൈയ്യേറാൻ ശ്രമിച്ചതുമില്ല. ആരെയും തന്നോടൊപ്പം മതപരിവർത്തനത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചില്ല. തന്നോടൊപ്പം ആളുകൂട്ടാൻ തരംതാണ *പാൽപ്പൊടി സുവിശേഷം* പ്രയോഗിച്ചുമില്ല. ഏതെങ്കിലും സ്ഥാനത്തിനായി റോമുമായി അദ്ദേഹം വിലപേശിയില്ല. മാർ ഈവാനിയോസിനെ അത്തരത്തിലുള്ള കർദ്ദിനാൾ ന്യൂമാനോട് എങ്ങിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തും?

സമീപകാലത്ത് മാർ ഈവാനിയോസിനെ *വിശ്വ മാനവൻ* എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു കണ്ടു. ഇതിനേക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിശദീകരണത്തിനു മുതിരുന്നില്ല. ആ പദത്തിന്റെ നിഘണ്ടുവിൻപടിയുള്ള അർത്ഥമാണോ പ്രയോഗാർത്ഥമാണോ ഉപയോഗിക്കുന്നത് എന്നൊരു സംശയം ഉദിക്കുന്നു. രണ്ടായാലും മഹാത്മാ ഗാന്ധി, മാർട്ടിൻ ലൂതർ കിംഗ് ഇവരൊക്കെ പിന്നീട് എന്തു ചെയ്യും?

അസാമാന്യ ബുദ്ധിശക്തിയുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു ബഥനിയുടെ ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു പ്രധാന തെറ്റുകൾ പറ്റി. ഒന്നാമത്, ബഥനിക്ക് നസ്രാണികൾ നൽകിയ പിന്തുണ തന്റെ വ്യക്തിപ്രാഭവം കൊണ്ടാണന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. അതിനാൽ മലങ്കരയുടെ സമ്പൂർണ്ണ നിയന്ത്രണം കൈപ്പിടിയിലൊതുക്കി റോമാ സഭയുടെ സുഖശീതളിമയിൽ ചേക്കേറുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തത്. രണ്ടാമതായി, നസ്രാണികൾ തന്നെപ്പോലെ മാതൃസഭയെ വിറ്റു തിന്നുന്നവരാണന്ന് കണക്കു കൂട്ടിയത്. ഇതു രണ്ടും തെറ്റി. ഒന്നുമാകാതെ വഞ്ചനയുടെ പാപഭാരവുംപേറി മാർ ഈവാനിയോസ് ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും കടന്നു പോയി.

താൻ മരിക്കുന്നതിന് ഏതാനും ദിവസം മുമ്പ് തന്നെ കാണാനെത്തിയ പൂർവകാല സുഹൃത്തും മലങ്കര സഭയിലെ കോട്ടയത്തിന്റെ സഹായ മെത്രാനുമായിരുന്ന പാറേട്ട് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ കൈ നിർബന്ധപൂർവം സ്വശിരസിൽ വെച്ച് ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ പാപമോചന പ്രാർത്ഥന മാർ ഈവാനിയോസ് സ്വയം ചൊല്ലി. അപ്പോൾ കബളിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് സഭയേയോ അതോ അത്യുന്നത ന്യായാധിപനായ ദൈവത്തേയോ?

(*ഓർത്തഡോക്സ് ടാബ്ലോയിഡ്*, ഓഗസ്റ്റ് 2014)